SCRISOARE DIN SANTIAGO

„COLO — COLO“; PASIUNEA Nr. 1 A CHILIENILOR

Am primit o corespondență de la fostul jucător al **Ripensiei**, component al naționalei de juniori, ING. GHEORGHE GLISICI, colaborator al revistei noastre. **Aflat în Chile** în interes profesional, geologul **Glisici** ne împărtășește impresiile sale asupra fotbalului chilian.

Lionel Sanchez (tricou alb) — vedeta lui „Colo - Colo“ — în luptă cu apărarea lui „Union Espanola“

Pe iubitorii de fotbal din România, îi interesează desigur și știrile ce sosesc din îndepărtatul continent latino-american, care a dat atîtea dovezi de existență pe teritoriul său a unui fotbal de calitate. **Uruguay, Argentina**, țări recunoscute ca avînd fotbal de calitate, **Brazilia**, care a cucerit de trei ori **„Cupa mondială“**, acum în posesia ei definitivă, țara care l-a dat pe „regele Pele“, ca să nu amintim de alte glorii ale fotbalului brazilian, **Chile**, țara în care a avut loc în 1962 C.M. și care a cucerit atunci locul III, apoi **Paraguay-ul, Peru**, care a încîntat spectatorii la ultimul „mundial“, **Ecuador**, etc. sînt tot atîtea țări cu fotbal de calitate.

Cîteva impresii despre fotbalul din **Chile**, pe care am plăcerea să-l urmăresc — și să-l savurez — de un timp încoace. De la început precizez că este un fotbal cum și-l poate dori un amator de joc de calitate : eminamente tehnic, încîntător chiar, mai ales cînd îl joacă două echipe de prim rang. Pase foarte multe, centrări, schimbări de direcții uluitoare, contraatacuri, demarări pe aripi **„a la Pircălab“**, șuturi la poartă din voleu, din afara careului de 16 m și vai... goluri — această mare plăcere a spectatorilor — suficiente ca să nu zic multe ! Aci, în Chile, spre binele fotbalului și satisfacția spectatorilor, nu a ajuns (și dacă a ajuns nu a prins rădăcini) sistemul falimentar 1-9-1 al lui **Herrera**, betonul, lăcătul, și alte forme defensive. Faulturile — aproape inexistente. În nouă luni, nu am văzut un fault intenționat. Nici chiar tare nu se joacă. Rapid, da ! Poate că echipele nu au pregătirea atletică — de maratoniști — a celor din Europa. Dar chilienii sînt mulțumiți de ritmul de joc al echipelor lor.

Chile are cîteva echipe foarte bune, de prim rang, profesioniste, care se pot măsura de la egal la egal cu orice echipă din **Europa** sau lume : **„Colo-Colo“, „Union Espanola“, „Universiadad Catolica“, „Palestino“, Concepcion, „Green-Cross“, „Universiadad de Chile“**. Campionatul național pe anul 1970 a fost cîștigat de „Colo-Colo“, după un final de-a dreptul dramatic : în penultima etapă, Colo-Colo învinge cu 1—0 pe **Union Espanola**, care rămîne pe primul loc, avînd un punct în plus. Totul se părea că este hotărît. **Union Espanola** pregătea banchetul, pentru că, în ultima etapă, întîlnea acasă o echipă modestă din coada clasamentului, iar **Colo-Colo** juca în deplasare cu a treia echipă din campionat. Și de necrezut : **Union Espanola** PIERDE acasă iar **Colo-Colo** face 1-1 în deplasare ! Egalitate la puncte. Conform regulamentului este necesar un meci de baraj. Se poate spune, fără exagerare, că toată țara era în picioare. Pentru că POATE că **Colo-Colo** este cea mai săracă echipă din campionat, dar cu siguranță este CEA MAI IUBITĂ echipă, iar **Union Espanola** nu duce lipsă... de nimic.

Deși meciul este transmis de televiziune, 75 832 de spectatori sînt prezenți în tribunele Stadionului Național. Meciul s-a jucat în nocturnă și a început la 22,30 ! A fost un meci fenomenal. Un spectacol de neuitat, o simfonie pe gazon, de o perfectă sportivitate, deși miza era foarte mare. A condus **Union Espanola**, a egalat **Colo-Colo** prin interul său stînga, brazilianul **Beiruth**. După 90 de minute egalitate : 1—1. Se joacă prelungiri. În caz de egalitate **Union Espanola** este campioană. Jucătorii sînt sleiți de puteri, dar fenomenala galerie le stoarce ultimele picături de energie. Și, cu 5 minute înainte de fluierul final, același **Beiruth**, aduce echipei sale titlul de campioană, după un gol ce va intra în istoria fotbalului chilian. Satisfacție în întreaga țară. Un ziar descriind meciul, a pus ca titlu : **„A fost o noapte în care întregul Chile a dormit fericit“.**

Iată un pasaj dintr-un ziar de a doua zi care descrie golul victoriei și atmosfera după meci : **„Lionel (n.n. vestitul Sanchez) execută o lovitură liberă. În loc de a trimite cu boltă în fața porții, pasează înapoi. Un șut năpraznic de la 35 m. Mingea este respinsă de un apărător și ajunge la Beiruth. Brazilianul nu ezită. Trage fulgerător și mingea intră în plasă exact la păianjen. Delirul cuprinde întreg terenul, trece pe bulevardele orașului, intră în blocuri și case modeste, în spitale, chiar și în garnizoana pompierilor. Președintele republicii, prezent pe teren, aplaudă în picioare. Jucătorii formează o piramidă vie avîndu-l în vîrf pe Beiruth. „Roșii“ (U. Espanola n.n.) se privesc fără a spune ceva. Iar acolo, sus, luna parcă surîde și ea“.**

Pentru „albi“ (Colo-Colo) este al zecelea titlu de campioni în cei 46 de ani de existență și 38 de campionate la care a luat parte. Cei mai buni jucători de la **Colo-Colo** sînt : BEIRUTH (29 ani), portarul ARAYA (21 ani), extrema CASZELY (20 ani) fundașul VALENTINI (31 ani) și extrema stîngă LIONEL SANCHEZ, faimosul căpitan al naționalei chiliene care, la cei 33 ani ai săi joacă încă foarte bine. Antrenorul echipei este F. HORMAZABAL („Don Pancho“), fost și el jucător la Colo-Colo, în repetate rînduri antrenor al echipei naționale chiliene.

Marea speranță a campioanei chiliene : Caszely (20 de ani)

DOI FRAȚI CELEBRI

Numele fraților **Mazzola— Sandro** și **Ferruccio** — sînt desigur, bine cunoscute iubitorilor sportului cu balonul rotund din țara noastră, dar foarte puțini sînt aceia care cunosc zbuciumata istorie a începuturilor carierei lor sportive. **Sandro** și **Ferruccio** sînt fiii celebrului căpitan al nu mai puțin celebrei echipe **Torino, Valentino Mazzola, „îngerul lagunei“**, cum a mai fost denumit, dispărut în împrejurări tragice împreună cu întreaga sa formație, în urma accidentului de avion de la **Superga** din mai 1949.

Ferruccio nu avea nici doi ani, în timp ce **Sandro** abia împlinise șapte, cînd această nenorocire s-a abătut necruțătoare asupra familiei **Mazzola**. Rămasă văduvă cu doi copii mici, soția lui **Valentino** s-a văzut nevoită să se reîntoarcă în micul sătuc **Cassano d'Adda**, situat la 30 km de **Milano**, de unde soțul său plecase cu cîțiva ani înainte să-și încerce norocul și talentul pe dreptunghiul verde. Luptîndu-se cu greutăți de tot felul, crescuți dintr-un salariu modest și în condițiuni grele, cei doi frați au primit, totuși, toate încurajările din partea mamei pentru precocea lor pasiune pentru jocul de fotbal.

Se părea însă că fizicul fragil al celor doi băieți nu le va permite să urmeze cariera tatălui lor. Dar, într-o zi, **Benito Lorenzo**, faimosul jucător al echipei **Internazionale**, un mare „căutător de talente“, a ținut cu tot dinadinsul să-i încerce pe cei doi tineri atrași de miracolul fotbalului, aducîndu-i la clubul milanez — mai întîi pe **Sandro** și apoi pe **Ferruccio**.

Începutul a fost dificil și întortocheat, dar ambiția și talentul fraților **Mazzola** au triumfat. **Sandro** și-a cucerit repede galoanele consacrării, jucînd în prima formație a lui **Internazionale**, bucurîndu-se treptat de o mare popularitate (atît în **Italia**, cît și în străinătate), datorită excelentelor sale calități native a devenit un adevărat maestru al balonului, titular al **„squadrei azzurra“** și idolul **„tifosi“**-lor peninsulari.

Dacă pentru **Sandro** afirmarea a cunoscut o linie ascendentă, cu mult mai complicat și sinuos a fost drumul afirmării străbătut de cel mai tînăr dintre frații **Mazzola**, **Helenio Herrera**, pe atunci antrenorul echipei **Internazionale**, îl considera pe **Ferruccio** mult prea fragil pentru duritatea și exigența primei divizii. De aceea l-a trimis să-și facă „rodajul“, mai întîi la echipa **Marzotto**, apoi la **Venezia** și numai după ce progresele sale deveniseră evidente, l-a primit în rîndul jucătorilor săi, la **Inter**, dar cu minime șanse de a juca prea curînd în cadrul primei formații. Și, totuși, întîmplarea a făcut ca **Ferruccio** să debuteze relativ repede în „unsprezecele“ de bază, alături de fratele său mai mare, văzîndu-și astfel realizat visul copilăriei sale.

Datorită indisponibilității atacantului central, **Nielsen**, antrenorul a decis să lanseze cuplul fraților **Mazzola** în centrul liniei de atac milaneze în meciul de campionat cu **Lanerossi** din **Vicenza**. Astfel că, la 8 octombrie 1967, pe stadionul **San Siro** din **Milano**, frații **Mazzola** au jucat împreună prima și... ultima lor partidă oficială în cadrul Diviziei A. Partida s-a încheiat cu victoria lui **Inter** prin golul marcat de... **Sandro** ! Accidentat în cursul unui antrenament, **Ferruccio** a trebuit să urmeze o perioadă lungă de tratament și, apoi, o alta și mai îndelungată pe banca rezervelor. În anul următor a fost cedat echipei **Lazio** din **Roma** cu care a promovat în prima divizie. La 30 noiembrie 1969 — deci după doi ani ! — frații **Mazzola** s-au întîlnit, tot pe stadionul **San Siro**, dar de această dată în postură de... adversari !

Astăzi, Sandro împreună cu echipa sa, trăiește momentele de deplină satisfacție ale cuceririi titlului de campioană, în timp ce Ferruccio, cu **Lazio**, se zbate cu disperare pentru a nu părăsi prima scenă a fotbalului italian.

NICULAE OPREA

În fotografie : **Ferruccio** (stînga) și **Sandro Mazzola** în perioada primilor pași pe gazonul de fotbal.

PRECIZĂRILE U.E.F.A. PRIVIND CALIFICAREA ECHIPELOR ÎN PRELIMINARIILE CAMPIONATULUI EUROPEI

Sîntem în plin sezon al... preliminariilor (campionatul Europei, turneul olimpic), iar fotbalul nostru se află înaintea a trei jocuri extrem de importante pentru evoluția viitoare a reprezentativelor A, de tineret și olimpică : Cehoslovacia — România (A), România — Cehoslovacia (tineret) și Albania — România (olimpice).

Folosim prilejul meciurilor cu Cehoslovacia pentru a informa pe cititorii noștri asupra unor importante articole din regulamentele campionatului Europei și anume, asupra criteriilor de calificare a echipelor.

Iată ce spun regulamentele în această privință :

CAMPIONATUL EUROPEI (Echipele A)

Cum se știe, se joacă pe grupe, cu jocuri tur-retur și cu clasament.

„Dacă două sau mai multe echipe vor avea același număr de puncte după disputarea tuturor jocurilor din grupă, va decide **DIFERENȚA DE GOLURI**. Va fi desemnată învingătoare **ECHIPA CARE ARE CEA MAI MARE DIFERENȚĂ ÎNTRE GOLURILE MARCATE ȘI CELE PRIMITE**. În caz de egalitate ca diferență de goluri va fi declarată învingătoare **ECHIPA CARE A MARCAT CEL MAI MARE NUMĂR DE GOLURI**. Dacă acest criteriu nu este decisiv, **ÎNVINGĂTOAREA VA FI DETERMINATĂ PRIN DIFERENȚA DE GOLURI MARCATE ÎN MECIURILE DINTRE ECHIPELE VIZATE**. Și dacă nici acest număr de goluri nu vă fi decisiv, **ÎNVINGĂTOAREA VA FI DESEMNATĂ PRIN TRAGERE LA SORȚI**, efectuată de comisia de organizare“.

CAMPIONATUL EUROPEI (Echipele de tineret)

Sistemul de disputare este același ca la echipele A.

Primele trei criterii pentru departajarea echipelor **(DIFERENȚA DINTRE GOLURILE MARCATE ȘI CELE PRIMITE, NUMĂRUL MAI MARE DE GOLURI ÎNSCRISE și DIFERENȚA DE GOLURI LA MECIURILE DINTRE ECHIPELE VIZATE)** sînt aceleași ca și în competiția echipelor A. Al patrulea, însă, este diferit :

„Dacă nici așa (prin diferența de goluri la meciurile dintre echipele interesate — n.n.) nu este posibil să se ajungă la o decizie, **ECHIPA CARE A MARCAT CEL MAI MARE NUMĂR DE GOLURI ÎN DEPLASARE VA FI DECLARATA ÎNVINGĂTOARE**“. În cazul cînd acest criteriu nu este decisiv, atunci **ECHIPA ÎNVINGĂTOARE VA FI DESEMNATĂ PRIN TRAGERE LA SORȚI**, efectuată de comisia de organizare“.

DE PRETUTINDENI

PROZA ȘI POEZIA ÎN FOTBAL

În cursul unui colocviu inițiat : **„Există un limbaj propriu al fotbalului ?“**, care s-a ținut recent la Roma și la care au luat parte numeroși oameni de cultură și de artă, cunoscutul regizor **Pier Paolo Pasolini** a spus : **„Fotbalul formează un sistem de semnale mute asemănătoare acelora din pictură sau cinema. Fiecare mișcare a fotbalului pe teren corespunde unor fenomene. Deci, plecînd de la aceste elemente de bază, se poate vorbi de limbajul fotbalului în care se exprimă jucătorul“.** Vorbind în continuare, el a ajuns la concluzia că orice acțiune tehnică, orice evoluție rațională este reflexul prozei și orice improvizație este poezia. Astfel, pentru el „raționalul“ **Rivera** este proza în vreme ce „improvizatorul“ **Riva** este poezia, conchizînd : **„In finala C.M. din Mexic poezia braziliană a triumfat asupra prozei italiene“.**

AVERTISMENT !

Într-unul din ultimele numere ale buletinului oficial **F.I.F.A.**, într-un material elaborat de francezul **René Courte** se atrage atenția asupra unei prevederi votate la Congresul din 1968 al forului suprem internațional și de care multe federații nu mai țin seama. Este vorba în esență de riscul unor federații de a-și pierde dreptul de vot în cadrul forului internațional în cazul că echipele naționale respective nu participă la două ediții consecutive ale **Campionatului Mondial**. De această prevedere **nu au** ținut seamă mai multe federații printre care **13 din Africa, 11 din Asia, 3 din America Centrală, 1 din Europa (Malta)** etc. care n-au participat nici la ediția trecută și nu s-au înscris încă nici la cea viitoare deși termenul este 1 iulie a.c. Amintim că din cele **138** federații afiliate în prezent la **F.I.F.A. numai trei nu au drept de vot.**